

VARJOLIITO

VARJOPÄIVÄ

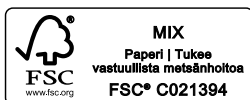
SIRI KOLU

TAMMI

SIRI KOLU
VARJOLIITTO
VARJOPÄIVÄ

I

TAMMI • HELSINKI

Seljan kolmannessa kirjeessä siteerattu Mihály Vácín runoa,
joka löytyy Anna-Maija Raittilan esseestä ”Selja, takapihan aurinko”
kirjasta *Elämäni puu* (WSOY 1997, s. 260–277).

Ensimmäinen painos

Teksti © Siri Kolu, 2025

Kuvitukset © Eeva Nikunen, 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7415-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Varjokellot soivat. Ne moikuvat halki katujen, joilla ei liiku ketään, ei tietenkään, on Varjopäivä.

Tunnen iloa, mutta myös helpotusta, sitä en kuvitellut etukäteen tuntevani. Ilosta puhuimme Mistelin kanssa paljonkin, tuntuisiko Varjopäivä kaiken odotuksen jälkeen pakahduttavalta vai kuplivalta vai kirkkaalta kuin sulava jää.

– Oikealta, Misteli sanoi, – tämän pitkän odotuksen jälkeen kaikki on vain oikein. Hetki, jona soitat todistajakelloa, muuttaa minun elämäni, Misteli sanoi, ja hänen silmissään kimalsi kyyneliä. – Kun soitat kelloa, minä pääsen sitomaan itseni siihen Sinisen lohkon poikaan, jota rakastan.

Näin Mistelin kasvoilla varmuutta, jota en ole koskaan ennen nähnyt. Olimme olleet nuoret ja levottomat yhtä aikaa. Nyt hän tiesi, millaisessa liitossa halusi elämänsä elää.

– Kun soitat sitä kelloa, Selja, soitat sitä rakkauden puolesta.

Misteli oli paras ystäväni. Varjopäivän todistajakellon soittaminen olisi suurin ja arvokkain luottamustehtävä, jonka voisin koskaan saada.

Kurkottelen kotipuodin kuistilta joka suuntaan. En voi soittaa todistajankelloa, jos en näe, ja jos en näe, en voi todistaa. Miksen näe mitään? Missä Misteli on, missä ihana poika, jonka nimeä en ole turvasyistä saanut tietää. Sini-sen lohkon vakavapuheinen, nauravasilmäinen poika, joka haluaa oman kalastusaluksen ja Mistelin sen kannelle.

Kello roikkuu kuistilla ihan siinä edessäni, sääntömääräinen pitkä kettinki alas asti niin, että sen ketjuun voi tarttua kuka tahansa, lapsikin, kettingin voi vetää sisään taloon ja soittaa silti.

Varjokelloja soi, nyt soi todistajankellokin, kimeämpi, ensin yksi, sitten toinen. Olen epäonnistunut. Misteli pettyy minuun. En ole se ensimmäinen todistaja, joka varjolain mukaan saa kutsun häihin ja luvan poistua lohkoportista kesken kauden.

Haluan pitää lupaukseni. Minä en Misteliä petä. Enkä heidän rakkauttaan.

Astun vielä yhden askeleen oven luota pois, kohti kuistin reunaa, vielä yhden.

Valo leikkaa minut, valo on hirvittävän kirkas, tietenkin se on, sen kuuluu olla. Tartun kuistin kaiteeseen melkein sokeana, ja kellojen meri rehahtaa kaikkialta ympäriltäni.

Silloin ymmärrän miten asiat ovat. Ne soivat minulle.

OSA I
VARJOPÄIVÄ

TÄÄLLÄ KÄYDÄÄN HITAALLA

– Onko tämä Tervakortteli? Onko se edes sana, Tervakortteli?

Nuori mies valkoisessa puvussa hyppäsi alas kuskin penkiltä. Hän oli hätkähdyttävän pitkä, vaaleatukkainen, ja hänen vaununsa olivat tahrattoman kiiltävät. Oli selvää, ettei tällainen ilmestys kuulunut työläiskortteleihin. Nuori mies oli ajanut vaunuja. Hän oli selvästi tottunut hevosmies, mutta lohkoilla hän oli pahasti eksyksissä.

– On. Tämä on Tervakortteli, vastasin. – Ketä etsitte? Meiltä Dammarin puodista lakat, maalit ja vernissa. Vastapäätä Syringan puodista puuvaarnat ja -tapit. Siellä pitäisi olla jonkun kotona. Puodit ovat aina auki.

– Aivan, nuori mies sanoi ja näytti pöllämystyneeltä. Hän suki pitkää polkkatukkaansa, joka oli pörröttynyt ajon aikana. Oli selvää, ettei komeita umpivaunuja ajanut mies tiennyt puun pintakäsittelystä yhtään mitään.

– Etsittekö Alnusin sahatavaraa? Se on ykköslohkoa, mutta meillä on kaksoisportti, pääsette myös sisäkautta. Tulitte vain kymmenkunta korttelia liian pitkälle

laaksoon, monet tekevät niin, koetin auttaa. – Ei hätää. Se löytyy ihan siitä joen vierestä.

– Mikä ihmeen joki? mies kysyi.

– Terebinthina-joki, lohkolaisille Pihkajoki, vastasin.

– Uittavat sitä kautta Siniseen lohkoon. Kääntäkää vau-
nut, palatkaa takaisin, saha on vasemmalle porttitieltä. Tai
sitten palatkaa lohkon portille asti, sieltä on suora kyltitys.

– Onko tämä Dammarin puoti? vaalea mies kysyi hil-
jaa. Hän siristeli silmiään kuin kysyisi jotain tulenarkaa,
kätkeytyä takatien sisäänkäyntiä tai kerhon jäsenyyttä.
Näin miten vaaleat hänen silmänsä olivat, vihreät, mutta
melkein läpikuultavat, kuin joku olisi varastanut niistä liki
kaiken värin ja jättänyt niihin vain pistävän terän.

Nyökkäsin.

Ymmärsin, etteivät komeat vaunut olleet sittenkään ek-
syneet. Pieni toivo alkoi loimottaa.

Jos isä tekisi näiden kaupunkilaisten kanssa kunnon
kaupat ja kehtaisi pyytää tarkistettuja hintoja, niillä ra-
hoilla saisimme maksettua ainakin lihakauppiaan ja leipu-
rin velat pois. Ehkä perheeni saattaisi selvitä tästä vuo-
desta.

– Minä olen Selja Dammarharz, sanoin. – Etsittekö
isääni, Honka Dammarharzia? Voin hakea hänet varas-
tolta.

Miehen otsa rypistyi. Jokin ei mennyt suunnitelmien
mukaan.

– Meillä on tapaaminen, mies sanoi lopuksi.

– Selvä. Keneltä voin sanoa terveisiä?

– Minulta, Atticus Drakmalta.

Tämä ääni oli syvempi. Säikähdin ja katsoin kuskin taakse. Kyydissä ollut vanhempi mies oli noussut vau-
nuista keskustelumme aikana. Mies näytti odottavan mi-
nulta jotain reaktiota.

Hän kyllä näytti tutulta. Oliko hän isän vanha asiakas? Joskus isosiskoni Kuusama oli luonnostellut heistä pika-
piirroksia myyntikirjaan muistisäännöksi. Nopeutti kau-
pantekoa, jos tiesi etukäteen, mitä asiakas oli vailla ja mitä
oli ostanut viimeksi.

Paitsi näkemässäni kuvassa oli kyllä värit. Olin mel-
kein varma, että olin nähnyt tuon miehen leijonanharja-
tukan kellanvalkoisena, en lyijykynäpiirroksena. Se tar-
koitti, että olin nähnyt hänen piirretyn kuvansa jossain
kuparinappikoulun oppikirjassa.

Nappi.

Katsoin vanhemman miehen valkoista virkapukua ja
näin kultaiset napit.

Kultanappi oli täällä.

Siksi minä olin nähnyt hänen kuvansa.

– Patron, minä sanoin ja niiasin niin syvään kuin osa-
sin. Jäin maahan osoittaakseni kunnioitusta ja alamaista
asemaani. Niin meitä oli opetettu. En ikinä ajatellut, että
saisin mahdollisuuden kumartaa omistajalleni. En tien-
nyt, että heitä kiinnosti tutustua omaisuuteensa.

– Tervetuloa lohkolle ja Tervakortteliin.

– Vihdoin, kuski sanoi. – Jumalauta täällä käydään hi-
taalla.

Patron nauroi. Heistä oli hauskaa, miten tyhmiä me
lohkoilla olimme.

Kuski puhui minulle taas.

– Voitko tyttö sanoa naapureillesi, että lopettavat tuon tervetulokellojen moikunan. Täällä ei kuule mitään.

Todistajankellot olivat alkaneet taas kilitä. Vasta silloin ymmärsin.

Kolme asiaa tapahtui yhtä aikaa.

Yksi: Aurinko häivähti esiin pilven takaa. Oli Varjopäivä, jolloin valossa ei saanut olla. Varjoni putosi katuun kuin musta nuoli.

Kaksi: Näin kiivaan kuskin harppovan minun luokseni. Mies näytti siltä että tahtoi läimäyttää minua. Miten kehitasin toimia niin hitaasti suoran käskyn jälkeen, hänhän oli kommentanut kellot hiljaiseksi.

Kolme: Patron tuli minua kohti. Haluaisiko hän minun suutelevan kättään? Halusiko hän tarkistaa Vihreän lohkon merkkini? Tähän kaikkeen hänellä oli omistajan oikeus.

Pilvenlonka kulki auringon ohi ja varjot katosivat, ja minä mietin, että vielä ehtisin kuistin suojiin, jos juoksisin henkeni edestä, mutta pilvi oli vain aavistus, pelkkä repale.

Kaikki armonaika loppui, kun syksyn valo leimasi meidät katuun. Meidän varjomme tanssivat toisiinsa sotkeutuneina, kuskin, matkustajan ja minun. Ne takertuivat toisiinsa, ne kietoutuivat, kunnes aurinko katosi taas pilven taa.

Kelloja soi lisää ja lisää. Niiden moikuna täytti ensin Tervakorttelin, sitten koko laakson.

Tiesin jo. Minä en tästä enää pelastuisi.

Jostain Mistelin talon takaa tuli väkeä. Yksi kuparinapeista, Pavel Rosidi, tuli juosten koululta päin. Rosidi oli toista vuotta lakien toteuttamista valvovassa tehtävässään, nuori ja virkaintoinen. Rosidin pojan kaltaiseksi halusin itse tulla valmistuessani. Kuparinappina ei vain valvottu järjestystä ja kortteleiden vuositinkejä, työssä myös ratkottiin riitoja, tulkittiin lakeja ja niiden henkeä. Kuparinapin työssä saattoi pelastaa ihmisiä. Pavel Rosidin takia en saisi töitä läheltä kotia, sillä kuparinapeilla oli vastuualueinaan tiettyjä kortteleita. Minua ei haittaisi kulkea töihin kauemmaksi. Ensimmäinen vuosi kuparinappikoulussa oli vain vahvistanut kutsumustani.

Paikalle juoksevat miehet alkoivat hirvittää rennonylpeää kuskia. Siitä hän tajusi, että jotain oli oikeasti tekeillä.

– Mitä sinä olet tehnyt? kuski kääntyi huutamaan minulle.

– Halusin soittaa varjokelloja, sanoin.

– Mitä sinä olet tehnyt, nainen! Mitä sinä olet tehnyt meille!

– Nimet ja asuinpaikat, kuparinappi Pavel Rosidi sanoi virkäänenellä.

– Senaattori Atticus Drakma, Aureus, Drakman talo, kultanappi sanoi.

Hän odotti reaktiota ja sai sen. Rosidi oli laota maahan paniikissa. Hän huitoi kiivaasti apua, ja taaempänä olevat apujoukot tulivat juosten.

– Laurion Drakma, edellisen poika, sama osoite, kuski sanoi.

Hän ei ollutkaan kultanapin ajuri. Se selitti pöyhkeän käytöksen.

– Selja Dammarharz, Tervakorttelin tästä osoitteesta, sanoin, osoitin puotiamme ja niiasin.

Tiesin, että Pavel tunsi minut ennalta. Hän oli ollut vastavalmistuneena pitämässä meille tenttejä ensimmäisen vuoden päätteeksi.

– Varjopäivälain ensimmäisen ja toisen pykälän nojalla määrään teidät pidätetyiksi, Pavel Rosidi sanoi. Näin, miten hän kamppaili saadakseen äänensä riittämään. Lautakauppias Pendula ja Mistelin isä Sanvil Syringa liittyivät joukkoomme. Näin lautakauppiaan kädessä useamman kiepin köyttä. Puodeista ilmestyi lisää väkeä kuisteille varmistamaan, että välikohtaus saataisiin hoidettua rauhallisesti.

– Miksi ihmeessä? Atticus Drakma jylisi. – Olen Vihreä kakkosen patron ja minulla on oikeus tarkastaa omistukseni koska tahansa. Yllätystarkastuksien määrää ei ole rajattu. En tarvitse niihin kenenkään lupaa. Voin myydä talot altanne, jos se minua miellyttää!

– Varjopäivälaki, lautakauppias Josif Pendula sanoi.

Josif hypisteli vihreää virantoimitusnauhaansa kuin toivoisi sen suojelevan häntä. Niin kuin se oikeastaan tekikin. He saattoivat liikkua pihalla ilman pelkoa varjojen leikkaamisesta. Vihreänauhaiset virkamiehet olivat paikalla vain valvomassa sääntöjen toteutumista.

– Teidän oma lakinne, Sanvil Syringa sanoi. – Me vain noudatamme sitä. Meidän on pakko.

Hän alkoi Josifin kanssa köyttää Drakmojen ranteita pakettiin. Tiesin Mistelin isän väkivahvaksi, mutta en ollut koskaan nähnyt häntä niin uhkaavana ja valmiina väkivaltaan kuin nyt. Sanvil oli kalmankalpea. Siitä tiesin, että kaiken uhittelun alla hän oli kauhuissaan.

– Viemme teidät kolme kaupungintalon selliin odottamaan rauhantuomaria. Tuomari kuulee todistajia ja määrää seuraamukset, Pavel Rosidi sanoi.

– Minä lupaan, että koette elämänne seuraamukset, Atticus Drakma huusi. – Haluan nimenne! Poltatan talonne! Koko korttelin. Saatte syödä tervaa loppuelämänne.

– Mitkä seuraamukset, Pavel? minä kysyin. – Kai tuomari kuulee meitäkin eikä vain todistajia?

– Oletan, että lähdet mukaan vapaaehtoisesti, Sanvil sanoi minulle hiljaa. – Misteli ei anna anteeksi, jos sidon sinut. En usko, että haluat matkustaa köysissä oman kotikaupunkisi halki.

Minä nyökkäsin. En tarvinnut köysiä ymmärtääkseni, ettei tässä kysytty sitä, halusinko tulla mukaan.

– Tiedät paremmin, Selja, mutta tietenkin sinulla on oikeus kuulla perusteet, Pavel Rosidi sanoi. – Varjokellojen todistuksella teidän kolmen varjot ovat leikanneet toisensa Varjopäivänä. Todistajia kuultuaan rauhantuomari tuomitsee teidät varjoliittoon.

– Ai kaikki kolme vai, Laurion Drakma älähti. – Naurettavaa!

– Kaikki kolme, jos teidän kolmen varjot ovat leikanneet. Sellainen on laki, Pavel Rosidi sanoi ja näytti siltä, että toivoi voivansa porautua maan sisään.

Josif Pendula otti köysinipun päästä kiinni ja lähti raahaamaan vastustelevia miehiä kohti kaupungintaloa.

– Lähdemme mekin, Selja, Sanvil sanoi. – Sinulla on tänään erikoinen onnenpäivä. Taisit juuri mennä naimisiin.

KAUPANTEKOA

– Niin siis mitä vanhempasi tekivätäkään, Senaattori kysyi laiskasti. Hän koetti puhuessaan irrottaa varjopäivärannekettaan, mutta se ei hievahtanutkaan. Atticus Drakman hyvässä lihassa olevassa kädessä ranneke näytti kiusallisen kireältä.

Meidän kolmen käsiin oli tullessa napsautettu mustat metalliset rannekkeet. Niitä oli jouduttu etsimään kaikista päivystystiskin laatikoista. Hetken aikaa ehdin jo toivoa, että meidät vapautettaisiin, koska rannekeita ei löydy. *Menkää nyt tämän kerran. Parempi että opitte kerralla, ettei Varjopäivän aikana liikuta ulkona, jos ette halua seurauksia. Sellainen on laki.*

– Me olemme Tervakorttelista, sanoin. – Te tulitte meidän puotiimme. Teidän pitäisi tietää.

Tuntui oudolta puhua, kun olin ollut hiljaa niin pitkään. Senaattori katsoi minua ja näytti irvistävän. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mistä puhuin.

– Dammarin puoti, Vihreä lohko kakkonen, jonka patron te olette, sanoin. – Me myymme puupäällysteitä ja

käsittelyaineita. Lakkaa, vahaa, vernissaa, itsekeitettyä keltamultamaalia. Meillä on asiakkaita ympäri Ploutosta.

Poika katsoi minua vielä halveksuvammin kuin isä. Kuka halusi maalia? Heille kaikki tuotiin valmiiksi maalattuna, lakattuna ja kiillotettuna.

Minunlaisellani ei ollut heille mitään arvoa.

Pikkusiskoni Paju oli avannut puodin oven juuri kun olimme lähdössä kohti kaupungintaloa.

– Äiti, se on Selja! Selja on pulassa!

Paju ei astunut jalallakaan kynnykselle, hänet oli opetettu hyvin.

– Nämä on niitä, äiti. Nämä ei ole ihmisiä ollenkaan! Valo näkyy kullankeltaisena niiden läpi! Ihan niin kuin Lieko sanoi. Nämä on niitä, joilla on taikaa!

Äiti tuli kurkistamaan oviaukosta. Tiesin, että heillä oli purkitus meneillään takapihalla. Näin, miten suortuvia karkaili hilkan alta. Työessu oli sotkuisempi kuin yleensä. Hän työnsi Pajun sisään ennen kuin siskoni suorasukaisuus aiheuttaisi lisää ongelmia.

– Sanokaa isälle että tulen, kun olen käynyt rauhan-tuomarin luona selvittämässä asian, sanoin äidille ja teeskentelin rauhallisempaa kuin olinkaan.

Miten ihmeessä tällainen asia saattaisi selvitä puhumalla? Siinä vaiheessa minussa oli kuitenkin ollut vähän toivoa. Nyt sitä ei enää ollut. Ei hitustakaan.

– Mikä se nimi oli? Senaattori kysyi ja poimi taskustaan pienen muistikirjan, jota selasi laiskasti.

– Dammarharz, poika sanoi minun puolestani. – Ei näitä muista! Paperit on näiden nimien takia yhtä sotkua.

– Paperit. Olet päässyt töiden siihen vaiheeseen, Senaattori sanoi ja selasi yhä.

– Akatemian vanhojen pierujen mielestä oli hyvä idea antaa niille elinkeinon viittaavat sukunimet, poika vaah-tosi. – Kaikki ovat nyt nimeltään jotain puita, pensaita, pahkoja. Etsi niiden paperit sitten.

– Dammarin puoti, Senaattori mutisi.

– Jos kysyt minulta, ne nimesi kaikki näin vaikeasti ihan tahallaan! Pinssimiehet hoiti homman niin, että heitä tarvittaisiin pitämään kirjat suorassa tulevaisuudessakin. Heidän kirjanpitosensa ja arkistonsa! Valtaa siellä kahmitaan. Missä ultramariini, siellä ongelma.

– Dammarharz, Senaattori toisti ja selasi yhä.

– Tästä nimestä en tiedä, poika jatkoi. – Varmaan joku kasvitauti.

Senaattori nyökkäsi poissaolevasti.

Kaikki jotain pensaita, puita, pahkoja.

Olin heille joku elukka. Elukka, jolle sukunimen oli antanut joku muu.

Koetin hillitä kiukkuani, mutta onnistuin siinä huonosti.

– Mitä väliä sillä on, mistä minä olen? kysyin. – Varjo-laki –

Poika Laurion suhisi minut hiljaiseksi. Ilmeisesti Senaattorin ajattelutuokio oli niin pyhä, että sen aikana ei saanut puhua mitään.

– Anna tytön puhua, Senaattori sanoi. – Kuluupahan aika.

– Varjolaki takaa samat oikeudet kaikille, sanoin itse-
päisesti. – Kerjäläiselle ja kuninkaalle.

Laurion nauroi kalseasti.

Ilmeisesti minä olin se kerjäläinen, mikä teki heistä ku-
ninkaat.

Oli selvästi Senaattorin vuoro puhua. Hän oli löytänyt
puotimme papereistaan. Ilmeestä päätellen hän ei ollut
myyntilukuihin tyytyväinen. Eivät olleet vanhempani-
kaan.

– Asia on näin, tyttö, että minulla on periaate, etten ole
tekemisissä ihmisten kanssa, joiden kanssa en käy kauppaa,
Senaattori sanoi. – Jotkut pitävät sitä hassuna periaatteena,
mutta minun oloni se tekee turvalliseksi. Kun minulla on
ihmiseen myös liikesuhde, voin puhua vähän vapaam-
min.

Odotin, että mies jatkaisi. Puhe oli kasautunut häneen
paineeksi. Hän näytti olevan isojen puheiden ihminen. Hä-
nen puhuessaan katsoin hänen kasvojaan, niitä kehystävää
pöyheää tukkaa.

– Omistan Tervakorttelin, Senaattori sanoi.

– Ei kai se ihan niin mene, sanoin varovasti. – Patron
omistaa maat ja puodit, mutta –

– Kyllä se vaan menee, poika Laurion keskeytti minut
ja sipaisi kädellään etuhiuksiaan otsalta pois. – Isä omis-
taa sen teidän soman pienen liikkeen, joka valmistaa jo-
tain öljyä.

– Lakkaa, maalia ja vahaa, oikaisin.

– Nyt kun omistussuhteet ovat selvät, voidaan puhua

asiat halki, Senaattori sanoi asteen verran lämpimämällä äänellä. – Mitä tahdot siitä, että luovut vaatimuk-
sistasi?

Minä tuijotin häntä pidempään kuin on kohteliasta katsoa keneenkään.

Näin miten Laurion hymyili. Hymy levisi hänen suupielistään ja nosti pelkkää ylähuulta. Hän näytti nuuhki-
valta käärmeeltä. Vihreisiin silmiin asti hymy ei koskaan ulottunut.

– Mikä vaatimus se nyt on, tarkalleen ottaen? minä kysyin.

Poika nosti kätensä, jossa oli varjopäivän musta ran-
neke. Häntä seurattuaan Senaattori nosti omansa.

Kas kas. Hekään eivät olleet säkenöiden menossa kans-
sani naimisiin.

– Hyvin pelattu, oikein hyvin, Laurion sanoi minulle.
– Kerro hintasi. Jokaisella on joku hinta.

Katsoin omaa mustaa rannekettani, jota piti kiinni
minulle vieras kiinnitysjärjestelmä. Mitä vaatisi, että sen
saisi hajalle? Sellissä ei ollut mitään työkaluja.

Oli vain yksi penkki, jolla nyt istuimme ja odotimme
rauhantuomarin tuloa.

– No, tyttö. Haluatko ostaa perheesi vapaaksi? Senaat-
tori jatkoi kärsimättömämmin. – Haluatko vapautua työ-
velvoitteesta? Nyt sinulla on siihen mahdollisuus.

He ajattelivat, että tämä oli minun ansani. Että minä
olin saanut tämän kaiken aikaan.

He odottivat, että alkaisin kiristää heitä.

– Miten? minä kysyin.

– Luovut vaatimuksistasi, ja isä kirjoittaa sinulle omistuksesta vapauttavan paperin, Laurion sanoi kylmästi.
– Tiedän, ettet osaa lukea, mutta kaikki yksityiskohdat selitetään sinulle.

He todella ajattelivat, että voisivat keplotella itsensä vapaaksi. He olivat ostaneet itsensä ulos kaikesta tähän asti. Siksi Senaattori ei aloittanut puhumista ennen kuin oli tehnyt selväksi, että omisti puodin ja maan, jolla se seiso. Ennen kuin mainitsi, että omisti perheemme.

Pudistin päätäni.

Inhotuksen tunnetta seurasi pakokauhu. Olin lukittuna näiden kahden ihmisen seuraan. Minuun oli kiinnitetty varjopäiväranneke, jonka seurauksista minulla oli paha aavistus, mutta heillä ei minkäänlaista.

– Hän tinkii, Laurion sanoi. – Minä arvasin. Hän odottaa, että tarjoat enemmän. Fiksu tyttö. Sinulla on tässä etu. Se kannattaa käyttää hyväksesi. Sinunlaisillesi tilaisuus tulee kerran elämässä. Jos silloinkaan.

Sinunlaisillesi.

Köyhä. Lohkon työläinen. Patronaatin tyttö. Onnenonkija.

Laurionin silmistä oli helppoa lukea, miten hän minua tulkit. Hänen halveksuva äänensä tuntui viilentävän koko huoneen.

– Selvä. Korotetaan. Lunastuskirjat perheenne taloon ja prosentin oikeus korttelin taksvärkkiin, Senaattori sanoi hampaidensa välistä.

Tahdot – halusit tai et.

Varjoliittoon julistetaan ne, joiden varjot leikkaavat Varjopäivänä. Musta sormus kertoo, ettei liittoa voi purkaa. Siri Kolun uutuus on tumma ja tunteikas romantasia kaikille juonittelunnälkäisille!

Tervakorttelin Seljan elämä muuttuu Varjopäivänä. Hänen varjonsa leikkaa sekä Senaattori Atticuksen että hänen poikansa Laurionin varjot. Heidän varjoliittonsa on kolmiliitto, josta ei juonitteluja puutu. Isä ja poika eivät siedä toisiaan, ja molemmilla on omat suunnitelmansa pääkaupunki Aureuksen tulevaisuudelle.

Seljan pitää valita, kumman versiota totuudesta hän uskoo. Samalla hän toteuttaa omaa salaista tehtäväänsä.

Mutta mitä tehdä vanhoille rakkauksille ja entiselle elämälle, jotka varjoliitto vei?

Varjoliitto on Varjopäivä-trilogian ensimmäinen osa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7415-7

Kansi: Eeva Nikunen